

De uitgeroepen gemeente, het complement van Christus¹

(...) de uitgeroepen gemeente, die Zijn lichaam is, het complement van Hem, Die het al in allen compleet maakt (...)
(Efeziërs 1:22-23 CV)

De eerste keer dat het woord ‘lichaam’ in de Efeziërsbrief gebruikt wordt, is het verbonden met de ‘uitgeroepen gemeente’. In Efeziërs 4:11-13 gaat het over ‘(...) *opbouw van het lichaam van Christus, totdat wij allen zouden komen tot de eenheid van het geloof en de bewustwording van de zoon van God tot gerijpt man, tot het formaat van het volgroeid zijn van het complement van de Christus (...)*’

Onze geestelijke volwassenheid wordt in verband gebracht met het begrip ‘complement’. Daarom is het belangrijk een goed begrip te hebben van de betekenis van dit woord.

Een complement (Grieks: plêroma) is iets dat ergens bijgedaan wordt, zodat dit vol, compleet, wordt gemaakt. Letterlijk betekent het ‘vulling’ en niet ‘volheid’ zoals de NBG dit hier vertaalt.

Een voorbeeld (dat u misschien al kent) om duidelijk te maken wat het verschil is tussen ‘volheid’ en ‘complement’ (dat wat vult):

Iemand maakt een cake en snijdt er een plakje vanaf om te zien of hij goed gebakken is. Nu is de cake niet meer compleet; het plakje ontbreekt. Dit plakje is het ‘complement’ dat de cake compleet maakt wanneer het weer wordt teruggeplaatst in de cake. Zou je echter een stukje roggebread van dezelfde vorm terugplaatsen in de cake, dan is dat stukje roggebread géén *complement*, want het maakt de cake niet compleet; het is ander materiaal, ook al zou de vorm precies goed (vol) zijn. Je proeft gelijk dat het geen cake is.

¹ Dit artikel is een samenvatting van een studie van John H. Essex.

Dit is zomaar een alledaags voorbeeldje. Het is veel beter een voorbeeld uit de Bijbel zelf te gebruiken, waardoor de Schrift zichzelf uitlegt.

In Genesis 2:18-25 zegt God, dat het niet goed voor de mens is om alleen te zijn. God besluit om hem *'een helper als zijn complement'* (CV) te maken (NBG: *'een hulp die bij hem past'*, vers 18). Vervolgens staat er dat de Here God uit de aardbodem al het gedierte des velds en al het gevogelte des hemels formeert. Het complement voor de mens maakte Hij echter niet uit deze aardbodem.

De tekst vertelt verder dat God het gedierte des velds en het gevogelte des hemels naar de mens brengt om een naam te krijgen en dat God deze namen accepteert. Hiermee stelde God de mens aan en bevestigde hem als hoofd over de lagere schepping.

Dan staat er een belangrijke uitspraak: *'Maar voor de mens vond Hij [God] geen helpster als zijn complement.'* (Genesis 2:20b CV)

Waarom was er in heel de schepping niet één schepsel dat het complement voor de mens kon zijn? Omdat al deze schepselen van buitenaf waren en van een andere soort, terwijl het complement van binnenuit moest komen en van dezelfde soort moest zijn! Een complement moet iets ontbrekends opvullen en de plaats om op te vullen moest eerst ontstaan, omdat er anders niets valt op te vullen.

Adam was compleet in zichzelf vóórdát de cel (CV; NBG: rib) uit hem werd genomen die later tot de vrouw gevormd zou worden. Daarna maakte de vrouw hem weer compleet. Eerder was al aan Adam opgedragen: *'Weest vruchtbaar en wordt talrijk; vervult de aarde...'* (Genesis 1:28) Nu wordt het duidelijk – door het maken van de vrouw – dat hij deze opdracht van God alleen kon vervullen door middel van de vrouw die zijn complement was.

Dit illustreert allemaal een grote waarheid met betrekking tot Christus en de uitgeroepen gemeente. Zoals de vrouw het complement is van de man, zo is de uitgeroepen gemeente het complement van Christus. Er is sprake van analogie.

We weten dat onze Heer alles schiep. Zonder Hem is geen ding geworden dat geworden is (Vgl. Johannes 1:3; Kolossenzen 1:15-16).

Er was in heel het universum geen scheepsel dat Zijn (Christus) complement kon zijn. Zijn complement moest *van binnen vandaan* komen en daarom is het zo dat wij, als leden van die uitgeroepen gemeente, die Zijn lichaam is, zijn uitgekozen *in* Hem vóór de nederwerping (NBG: grondlegging) van de wereld.

Laten we de analogie van Adam en zijn hulp (Eva) en Christus en zijn uitgeroepen gemeente nog eens even verder doortrekken. Voordat een diepe slaap op Adam viel, was er iets sluimerend in hem aanwezig om de essentiële natuur van de vrouw te vormen – iets ongeziens en onbekends, behalve voor God Die de mensheid schiep en ten dage dat ze werd geschapen *hun* de naam Adam gaf. (Genesis 5:2 CV).

Op dezelfde wijze was er, voordat de dood over Hem kwam, in Christus datgene sluimerend aanwezig (figuurlijk), dat de essentie van de uitgeroepen gemeente zou vormen. De uitgeroepen gemeente was in Hem uitgekozen vóór de nederwerping van de wereld en zelfs voordat de eonen begonnen was de genadegave in Christus Jezus al aan haar geschonken (2 Timotheus 1:9). Nadat de Heer uit de doden werd opgewekt, begint de uitgeroepen gemeente haar afgescheiden bestaan, te beginnen bij de roeping van Saulus van Tarsis en doorgaand tot op de huidige dag. Op een zeker moment in de niet te verre toekomst, zoals we naar de Schriften verwachten, zal de uitgeroepen gemeente in haar geheel¹ worden weggegrist om de Heer te ontmoeten in de lucht. Dan zal Hij aan Zichzelf een heerlijke uitgeroepen gemeente presenteren, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks, opdat zij heilig en smetteloos is (Efeziërs 5:27).

Wanneer we nog eens teruggaan naar de oorspronkelijke illustratie van Adam en de vrouw, die later Eva werd genoemd, dan zien we, dat pas toen het complement een afgescheiden eenheid geworden was, degene uit wie het genomen was Gods opdracht kon vervullen door middel van het complement. Adam vervulde de opdracht uit Genesis 1:28 om vruchtbaar te zijn en talrijk, om de aarde te vullen, door middel van Eva, terwijl hij eerder andere dingen *alleen* had gedaan, zoals het geven van namen aan de dieren.

Christus heeft, als Gods Complement, de belangrijkste opdracht vervuld waarvoor Hij naar de aarde kwam. Hij versloeg en vernietigde

¹ Naar 1 Thessalonicenzen 4: 16 en 17 – zij, die in Christus gestorven zijn en de dan levende leden gelijktijdig en gezamenlijk.

de zonde volledig, zodat ze niet langer meer een onneembare hindernis is tussen God en Zijn schepping. Christus is nu gezeten aan Gods rechterhand en wacht tot de uitgeroepen gemeente, die Zijn lichaam is, klaar is om aan Hem te worden gepresenteerd. Daarna zal Hij door middel van Zijn complement verder gaan met de uitvoering van het grote werk waar heel de schepping, die zucht en in barensnood is, op wacht (Romeinen 8:18-22). De uitgeroepen gemeente is het complement door wie Hij het al in allen compleet maakt.

Er is nog een belangrijk punt te ontdekken. God bepaalde het beeld van de mensheid, toen Hij die voor het eerst schiep, maar voor de voortzetting van dat beeld in alle volgende generaties was het complement, de vrouw, noodzakelijk. De man geeft het leven door, de werkzame kracht, maar door de vrouw wordt de gestalte, het beeld, bewaard. Via haar wordt het menselijk ras gehandhaafd en uitgebreid. God heeft het zo bepaald en daarom zijn wij vandaag nog in dezelfde gestalte als Adam zoveel eeuwen geleden was. Hierdoor was het ook mogelijk dat de Heer Jezus in de gelijkenis van de mens geboren werd en door Paulus 'de laatste Adam' genoemd kon worden (1 Corinthiërs 15:45).

Worden wij in al deze dingen niet voorzien van een schitterende illustratie van de bediening die aan de uitgeroepen gemeente, het complement van Christus, is toebedeeld? Is het niet onze functie om het werk van genade te handhaven en voort te zetten, in overeenstemming met het geschenk van genade, gemaakt voor ons in Christus Jezus vóór eonische tijden? Zo zal dit werk onveranderd en onvervalst blijven gedurende al de generaties van de eon der eonen, dus totdat Gods voornemen is voltooid.

Net zoals de vrouw als het complement van de man het beeld van de mens van generatie op generatie voortzet, zo continueert de uitgeroepen gemeente als het complement van Christus de vorm van de bediening die God in Christus begonnen is, zodat God de heerlijkheid zij in de uitgeroepen gemeente en in Christus Jezus in alle generaties van de eon der eonen! Amen! (Efeziërs 3:21).

Gijs Bernouw